

Sygn. akt **VIII Ua 18/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSO Maria Gawlik (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Gliwicach

sprawy z odwołania A. N. (N.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 kwietnia 2014 r. **sygn. akt** VI U 269/12

oddala apelację.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Maria Gawlik (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 18/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lipca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., po rozpoznaniu wniosku A. N. z dnia 17 marca 2012r., przyznał ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 3 listopada 2011r.

Ubezpieczony A. N. wniósł odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z..

W uzasadnieniu podniósł, że w następstwie wypadku przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku doznał urazu złamania prawej ręki. Pomimo wielomiesięcznej rehabilitacji ubezpieczony odczuwa ból ręki, pozostał przykurcz w stawie

łokciowym, ręka jest wyraźnie słabsza. W konsekwencji dolegliwości te utrudniają mu wykonywanie pracy mechanika samochodowego i czynności życia codziennego. Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2014 roku ubezpieczony wskazał, że domaga się prawa do jednorazowego odszkodowania za dalsze 12% uszczerbku na zdrowiu – zgodnie z opinią biegłych sądowych R. H. i M. W..

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy ZUS/O w Z. wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zdarzenie jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 3 listopada 2011 roku było wypadkiem przy pracy, natomiast zaskarżona decyzja została wydana na podstawie orzeczenia z dnia 17 lipca 2012 roku komisji lekarskiej ZUS, która ustaliła u ubezpieczonego 10% stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 12 % (dwanaście procent) uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku i ustala, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 22 %.

Sąd ten ustalił, że ubezpieczony A. N. jest zatrudniony w P.P.H.U (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na stanowisku mechanika samochodowego. W dniu 3 listopada 2011 roku podczas wykonywania codziennych czynności pracowniczych ubezpieczony potknął się i upadł na ziemię uderzając o nią prawym łokciem. W wyniku tego zdarzenia ubezpieczony doznał urazu złamania kości głowy promieniowej prawej ręki. Zespół powypadkowy powołany celem ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku uznał to zdarzenie jako wypadek przy pracy.

Ubezpieczony skutek powstałego urazu korzystał z usług poradni urazowo-ortopedycznej. Przed wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku ubezpieczony nie skarżył się na żadne dolegliwości bólowe prawego łokcia, które pojawiły się dopiero po tym wypadku. Po wypadku z dnia 3 listopada 2011 roku ubezpieczony nie miał żadnego innego zdarzenia, które mogłoby neurologicznie uszkodzić prawą rękę ubezpieczonego. Ubezpieczony stopniowo po wypadku z 3 listopada 2011 roku zaczął tracić stopniowo siłę w prawej ręce. Jak pracował to czuł, że traci siłę w prawej ręce i przełożony z tego powodu nawet przenosił go do innych prac.

Orzeczeniem z dnia 17 lipca 2012 roku komisja lekarska ZUS ustaliła u ubezpieczonego 10% stały uszczerbek na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku.

Przy ustalaniu uszczerbku na zdrowiu zastosowano załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 roku, Nr 234, poz. 1974). Komisja Lekarska ZUS 10% uszczerbek na zdrowiu ustaliła na podstawie poz. 119b tabeli.

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 lipca 2012 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania za 10% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku.

Celem ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku, Sąd Rejonowy, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy, traumatologa w zespole z neurologiem.

Biegli po przeprowadzeniu szczegółowego badania, zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz jej uzupełnieniem o badanie (...) i RTG rozpoznali u ubezpieczonego:

1. stan po urazie stawu łokciowego prawego ze złamaniem głowy kości promieniowej z rozwałkowaniem, wygojone, ze znaczną deformacją, dużym ograniczeniem nieruchomości,
2. pourazowe uszkodzenie nerwu łokciowego prawego.

Zdaniem biegłych dostarczone badanie (...) potwierdza uszkodzenie nerwu łokciowego prawego na wysokości łokcia. Dysfunkcja prawej dłoni i zaburzenia czucia pojawiły się po wypadku przy pracy. Biegli wyjaśnili, że mechanizm urazu, jego siła i powstałe zmiany strukturalne okolicy stawu łokciowego tłumaczą mechanizm uszkodzenia nerwu. Łączny uszczerbek na zdrowiu biegli ocenili na 22%, w tym 10% uszczerbku według poz. 119b, dalszy 12% uszczerbek według poz. 181k.

Pismem z dnia 8 grudnia 2012 roku organ rentowy podał, że wynik badania (...) stanowi nową okoliczność, nie znaną wcześniej komisji lekarskiej ZUS, co zdaniem ZUS uzasadnia przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez pozwany organ rentowy.

Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 4 marca 2013 roku ustalono ponownie 10% stałego uszczerbku na zdrowiu według poz. 119b, a tym samym pozwany uznał, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2013 roku Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych ortopedy w zespole z neurologiem na okoliczność wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku.

W opinii z dnia 12 maja 2013 roku biegli sądowi ortopeda D. N. i neurolog P. W. na podstawie przeprowadzonej analizy dokumentacji medycznej i badania fizykalnego rozpoznali u ubezpieczonego:

1. stan po urazie stawu łokciowego prawego,
2. stan po złamaniu głowy kości promieniowej prawej,
3. pourazowy zespół rowka nerwu łokciowego prawego.

Biegli wskazali, że w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku ubezpieczony doznał trwałego 25% uszczerbku na zdrowiu, w tym 10% uszczerbku według poz. 119b, natomiast według poz. 181k. 15% uszczerbek na zdrowiu.

Organ rentowy nie zgodził się z opinią biegłych podnosząc, że wynik badania (...) nie potwierdza uszkodzenia nerwu łokciowego na poziomie łokcia a jedynie powyżej stawu łokciowego. Zdaniem ZUS brak jest jakichkolwiek podstaw medycznych, żeby uznać powstanie urazu nerwu w okolicy powyżej łokcia wskutek wypadku przy pracy wywołującego uraz łokcia. Tym samym pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa.

W związku zarzutami organu rentowego do opinii biegłych sądowych D. N. i P. W. Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego neurologa na okoliczność wysokości uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku.

Opinię na piśmie z dnia 23 sierpnia 2013 roku sporządził biegły sądowy z zakresu neurologii A. M..

Biegły sądowy wskazał na podstawie przeprowadzonego badania neurologicznego, analizy akt sprawy oraz dostępnej dokumentacji medycznej, że u ubezpieczonego aktualnie nie stwierdził objawów uszkodzenia pourazowego prawego nerwu łokciowego. Zdaniem biegłego brak jest u ubezpieczonego zmian ogniskowych i ubytkowych, występuje jedynie osłabienie siły mięśniowej. Biegły dodał, że badanie (...) wykonywane było przed rokiem i nie jest jednoznaczne a aktualny wynik (...) mógłby być inny. Tym samym w ocenie biegłego u ubezpieczonego nie występuje jakikolwiek uszczerbek na zdrowiu w związku z objawami uszkodzenia pourazowego nerwu łokciowego.

Ubezpieczony zakwestionował opinię biegłego wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego A. M. lub z opinii innego biegłego z zakresu neurologii.

Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego neurologa, którą sporządził biegły sądowy A. P..

W opinii z dnia 20 lutego 2014 roku biegły po przeprowadzeniu badania i zapoznaniu się z aktami sprawy rozpoznał u ubezpieczonego:

1. ograniczenie ruchomości stawu łokciowego po złamaniu kości promieniowej podczas wypadku przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku,
2. cechy uszkodzenia nerwu łokciowego prawego.

Biegły podał, że z punktu widzenia urazu nerwu łokciowego uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% według poz. 181k. Jednakże biegły wskazał, że brak jest podstaw do twierdzenia, że uszczerbek ten związany jest z przebyłym urazem łokcia w dniu 3 listopada 2011 roku. W konsekwencji brak jest przesłanek wskazujących, że do urazu nerwu łokciowego doszło wskutek wypadku przy pracy i dlatego nie można ustalić uszczerbku na zdrowiu z tego tytułu.

Ubezpieczony nie zgodził się z opinią biegłego i podał, że konieczność przeprowadzenia badania neurologicznego powstała dopiero podczas badania przeprowadzonego przez biegłego M. W.. Zatem brak jest wcześniejszej dokumentacji w zakresie schorzeń neurologicznych, które powstały dopiero po wypadku przy pracy. Pozwany nie kwestionował opinii biegłego.

W powyższym zakresie Sąd I instancji uznał okoliczności sprawy za bezsporne i wszechstronnie wyjaśnione w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe.

Sąd Rejonowy w pełni podzielił opinię biegłych sądowych R. H. i M. W., bowiem w ocenie Sądu opinia ta została sporządzona rzetelnie, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie dokumentacji medycznej ubezpieczonego i po przeprowadzeniu dodatkowych badań zleconych przez biegłych, a to w szczególności badania neurologicznego ((...)). Tym samym, w ocenie Sądu I instancji, brak podstaw do kwestionowania tej opinii. Sąd Rejonowy podzielił również opinię biegłych sądowych D. N. i P. W. w tej części, w której biegli ustalili, iż w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku ubezpieczony doznał uszczerbku na zdrowiu według pozycji 119b i 181k tabeli. W tym zakresie opinia ta pokrywa się z opinią biegłych sądowych R. H. i M. W.. W obydwu opiniach biegli rozpoznali u ubezpieczonego te same dolegliwości, a opinie te różnią się jedynie w kwestii ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego. Sąd Rejonowy w całości odrzucił opinię biegłego sądowego A. M., bowiem opinia ta jest odosobniona, a jej wnioski końcowe są całkowicie sprzeczne z ustaleniami wszystkich pozostałych biegłych, którzy wydawali opinie w sprawie. Biegły sądowy A. P. wprawdzie rozpoznał u ubezpieczonego podobne dolegliwości neurologiczne co biegli neurologzy M. W. i P. W., to jednak biegły ten nie łączył powstałego urazu z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku. Z uwagi na fakt, że ubezpieczony zarówno przed wypadkiem przy pracy, jak również po tym wypadku nie doznał żadnego urazu prawej ręki, należy uznać, że wszelkie dolegliwości ubezpieczonego związane z prawą ręką pozostają w związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku, a tym samym opinia biegłego A. P. jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Opinia biegłego podlega ocenie Sądu I instancji z uwzględnieniem kryteriów oceny tego rodzaju dowodu, takich jak poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 25 czerwca 2009 roku, V ACa 139/09, LEX nr 551993). Sąd Orzekający w sprawie dokonał wszechstronnej oceny wszystkich opinii wydanych na potrzeby niniejszego postępowania z uwzględnieniem ww. kryteriów.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe

odszkodowanie. W świetle art. 12 powołanej ustawy wysokość jednorazowego odszkodowania uzależniona jest od wysokości doznanego uszczerbku na zdrowiu.

W myśl art. 16 powołanej ustawy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik.

W przedmiotowej sprawie okoliczność, że zdarzenie z dnia 3 listopada 2011 roku, któremu uległ ubezpieczony, było wypadkiem przy pracy nie była przez strony kwestionowana. Nie było również kwestionowane, że ubezpieczony w wyniku tego zdarzenia doznał uszczerbku na zdrowiu. Sporny był jedynie rozmiar uszczerbku na zdrowiu, którego doznał ubezpieczony wskutek wypadku przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku. Sąd I instancji przy ustaleniu wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego spowodowanego wypadkiem przy pracy przyjął ustalenia co do wysokości tego uszczerbku poczynione przez biegłych sądowych R. H. i M. W.. Opinia ta została sporządzona jako pierwsza w sprawie, a zatem w okresie najkrótszym od wypadku przy pracy ubezpieczonego z dnia 3 listopada 2011 roku stąd Sąd doszedł do przekonania, że to ustalenia tych biegłych co do wysokości procentowej uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego jako winny stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

W związku z powyższym, Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 12% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011 roku i ustalił, że łączny uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wynosi 22%.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 kwietnia 2014r. wywiódł organ rentowy i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Apelujący wyrokowi zarzucił przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez niesłuszne danie wiary opinii biegłych R. H. i M. W. oraz P. W. i D. N., których opinie były podważane przez organ rentowy i przyjęcie, że u ubezpieczonego występuje dalsze 10 % uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy z dnia 3 listopada 2011r.

Sąd Okręgowy – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji jako własne, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy podnieść, że zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych [tekst jednolity Dz.U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322] z tytułu wypadku przy pracy przysługuje "jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Po myśli art. 12 ust. 2 jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu będący następstwem wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego ustalone było to odszkodowanie, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 2.

Art. 15 i 16 powołanej ustawy reguluje zasady przyznawania jednorazowego odszkodowania. Zgodnie z nimi przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji ZUS. Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik w oparciu o rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu

postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 roku Nr 234 poz. 1974).

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął ustalenia co do wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w związku wypadkiem przy pracy poczynione przez biegłych sądowych R. H. i M. W..

Sąd I instancji uznał opinię sporządzoną przez powyższych biegłych jako pierwszą w sprawie, a zatem w najkrótszym okresie od wypadku przy pracy z dnia 3 listopada 2011r. powinna stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, a Sąd Okręgowy podzielił tę ocenę.

Odpowiadając na zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy podkreślić, że sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale i obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego podkreślić należy, iż swobodna ocena dowodów odnosi się zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub omawiając wiary zeznaniom dowodowym kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z dn. 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok SN z dn. 29 września 2000r. V CKN 94/00, LEX 52589, wyrok SN z dn. 14 grudnia 2001r. V CKN 561/00, LEX 52713)

Należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, iż samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z dn. 3 września 1969 r., PR 228/69, nie publikowany, wyrok SN z dn. 7 stycznia 2005r., IV CK 387/04, LEX nr 177263, wyrok SN z dn. 15 kwietnia 2004r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dokonał szczegółowej i wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski i nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Natomiast polemika ze stanowiskiem Sądu Rejonowego nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy.

Sąd Rejonowy wyczerpująco przedstawił argumenty, przyjęte za podstawę swego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Okręgowego argumentacja ta jest trafna i logiczna.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty apelacji nie znajdują potwierdzenia.

Wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 K.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

(-) SSO P. B. - P. (-) SSO M. S. (-) SSO M. G.

- Sędzia - - Przewodniczący - - Sędzia (spr.) -